

АНДРЕ ШЕНИЕ ЯМБИ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Тъй както сетен лъч и полъх на зефира
бележат край на хубав ден,
под ешафода^[1] аз сега настройвам лира.
Редът е може би за мен.
И може би преди часът, от памтивека
върху емайла с ход зает,
да е обиколил с походката си лека
кръга от крачки шестдесет,
смъртта очи в очи ще трябва да погледна;
едва започнатия стих
преди да съм довел до думата последна
и, току-виж, съгледал бих
вестителя зловец, на сенки събирача,
с войници устремен насам,
да викне гръмко мен на коридора в здрача,
където сред тълпата сам
проклинам тези, що гromят престъпност мнима
и честност бранят, но каква?
На устните ми тъй ще секне сетна рима,
ще ме завържат след това
и ще ме повлекат; тълпа ще наблюдава —
на всички в нея съм събрат,
но след като съм бил повикан, оттогава
за всички ще съм непознат.
Достатъчно живях! Коя проява ярка
на полет към прекрасна цел
и кой свещен завет, коя достойна мярка
за доблест и за подвиг смел,
коя Темида, с гръм наказваща злодея,
коя антична красота,
коя човечна жар, коя добра идея
така ще променят света,
че да заслужи той за него да се жали?
Страхът е богът всепризнат
и долни подлеци в живота сме се сбрали,

да, всички! Сбогом, земен свят,
Ела, ела, о смърт! Смъртта ще ме избави!
Ала няма ще се предам,
от злото съкрушен? Не, принципите прави
очакват подтик да им дам;
щом жертва е човек на недостойно дело,
в затвора, пред смъртта дори
по-смело вдига глас, по-дръзко вдига чело,
в което пламък горд гори.
Щом писано е тъй — на меча злото жило
да не размахам в кървав бой,
друг меч ще потопя в горчилка и мастило,
на хората да служи той.
Ако, о Истина и Справедливост, вие
твърдите, че не е било
да ви обидя аз, че моят взор не крие
дори и помисъл за зло,
ако с успеха свой позорен сган презряна
и с почитта си уж към вас^[2]
във вашите сърца нанася тежка рана,
спасете ме; до сетен час
останах предан вам, пратете ми закрила.
С меч в ножницата да умреш!
И без да си пробол сганта със съвест гнила —
палачи, скрити зад брътвеж!
Това са червеи, които са се впили
в трупа на Франция. Перо,
предмет най-скъп за мен! Отрова, жлъчка, мили,
чрез вас се боря за добро!
И както, щом смола пламтяща се добави,
припламва пламък закърнял,
аз страдам, но чрез вас живея; твърдостта ви
с надежди ме изпълва цял
и ме крепи. Без вас отровата горчива
на толкова злини бих пил:
другари — под ярем, лъжецът — кръв пролива
и скиптъра си укрепил,

крушение и смърт налага на мнозина —
че в скръб за родната земя
от своя собствен нож бих искал да загина.
Но как, поне един нима
не ще остане жив — да каже как отнеха
живота на мъже добри;
вдовици и деца да подкрепи с утеха,
да каже всичко, та дори
в мъчителите срам и трепет да извика.
Да слезе и до ада чак
и там да развърти на гневна мъст камшика,
да ги жигоса с вечен знак?
Да плюе върху тях с омраза безпощадна?
Но стига вече, замълчи;
ако умра, с душа за справедливост жадна,
о, Добродетел, заплачи.

[1] ... под ешафода... — Стихотворението е написано в затвора Сен Лазар. Шение прекарал там близо пет месеца, преди да бъде осъден и гилотиниран. ↑

[2] ... с почитта си уж към вас. — Робеспьер обичал да се позовава на истината и справедливостта. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.